

Въ мек се породи силното желание да види малката Любка, която изпревква да се учи във Цариград, безъ тя да имаше голъмо желание . . .

Дниѣ до пристигането на Любка — болната и домашниѣ ѝ зрѣхрваха сравнително спокойно — даже иномине отъ тѣѣ бѣха шастливи да ги озари, като слънчевъ лъчъ, нисълота, че болната ще оздравѣе.

Наближи деня, когато малката ученичка бѣ опредѣлила, че ще пристигне. Посрещнаха ѝ И паранѣт и думи жънѣ посрещашитѣ в сестра и братъ бѣха за майка нѣкъ — тѣ не се доизказваха и отбѣгваха да ѝ съобщатъ, че тя е тежко болна.

Любка, остана малко зегрѣнена отъ тѣхнитѣ смутени отговори и заборъва да въ киши. А въ това време лежъ Мила неспокойно погледнаше въ аретата. Очитѣ ѝ отразавашъ голѣма нѣжа, която изгърнѣваше отъ толкова време несанъ, върѣки това, сочека силното желание да види непремено Любка, на ако ще следъ това и да заклопи очи. . .

За Любка бѣ странно това, че никой не ѝ срецна.

— А мама? — Въпроса и така се стопи предъ насълзенитѣ очи на нейната сестра.

Разбра изведнакъ. И потрепера. Ами ако тя — нейната майка. . . О, не. . . Не може да бъде. . .

Изнѣна по съблѣти, бързо алѣзе въ стаята. Не забележи даже близкитѣ ѝ стѣни, като вкванчени, прови до стѣната.

Очитѣ ѝ се занѣглиха. Жълото въсѣчно лице на майка ѝ в изплаши.

Хвърли се изъвъ нѣкъ!

— Мамо. . . Милѣчка мамо. . .

И тогава тѣзи, която сѣбѣтаха предъ за полумъртва съ слабѣ, но треперашъ отъ радостъ гласъ се обади.

— Любка. . . Детето ми. . .

И изведнакъ занѣглиха. Не може да издържи повече. . .

Хълцашата на нерзбралата още висѣчно Любе копѣлища стаята. Тя постарѣше:

— Манѣчко. . . Моя манѣчко. . .

25.IV 1930 г.

Ал. Гунгоревъ

Рибаръ

Вчера те видѣхъ туй време,
туйѣ край рѣката самъ на постъ,
гложнѣ бѣше съ тежко бреме,
кога пристигна скали гостъ.

На единъ кракъ съ самъ шѣя
стоеше ти до върбата,
кажи на менъ азъ ще скрия
какво гледаше въ водата.

Болѣхъ ли си, та си туй самѣ
дълго шѣя и дългѣ кракъ,
скоро вода не си ли пилъ,
не си ли запналъ рибка, ракъ.

Недай мѣна, ами кажи
Какъвъ искашъ отъ мене даръ?
Кажи плѣцо, недей тѣжи
Кажи на мене скалъ рибаръ.

Но въ скѣпна нѣкъ той скочи
долу въ водата плѣтка,
шѣя катъ стрѣла проточи
и съ клѣно си гребна рибка.

Следъ туй на долу той литна,
по край брѣга на рѣката,
да си лови рибка сѣмна,
и сѣне гнѣздо въ лѣката.

Ж. Желѣзковъ

Гатанка

Нѣма носъ, нѣто уста,
в пѣсь денѣкъ и ноше
шо да стори,
все говори,
като нѣкъа бърница
или пѣсон
най-чудесни,
лѣе, като пойна птица.
Слушатъ малкитѣ деца,
съсь прикрѣли сърдѣнца
и се чудятъ, и се мѣятъ
шо ли става туйѣ — не знаятъ,
че отъ твойта ношна мѣса
чудна пѣсень се разнеса,
че концерти слушатъ вече
чакъ отъ край сѣита далече.
Шо е то?

Ванѣсъ Душевъ